

La república independent de ta casa

Fins als anys 80, els únics estrangers que trepitjaven Torrevella eren els suecs. I com destacaven, ells i elles, barrejats amb els oriünds d'aquell petit poble de pescadors que es guanyaven la vida al port i les salines, uns pescadors que en veure *en directe* les escandinaves es feien pessigolles i que més tard, a casa, concloïen que tot allò havia estat un miratge. Res a veure amb la veïna Oriola, seu bisbal, l'amplíssim terme municipal de la qual –ple d'horta– fins i tot li permetia de tenir platja, malgrat ser-hi a 35 quilòmetres. Oriola era la rica, i Torrevella, la pobra.

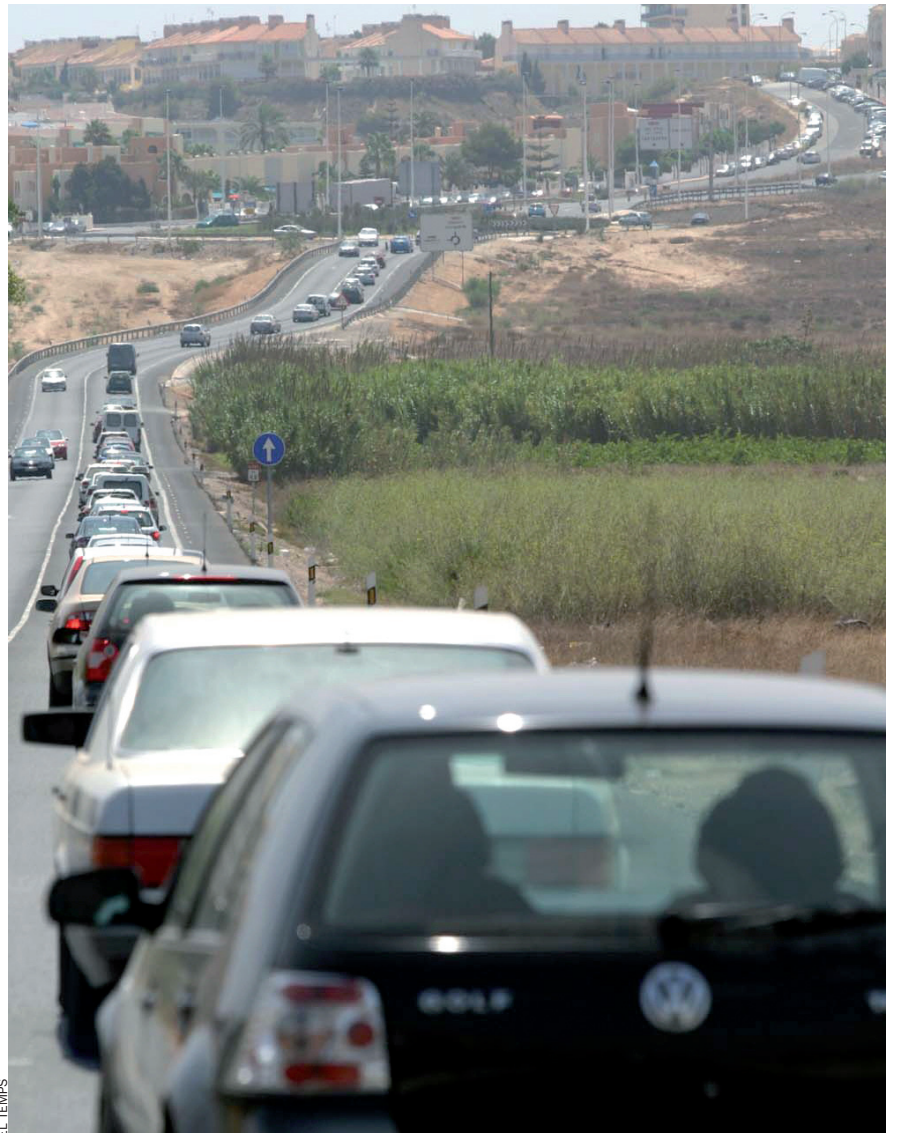
Qui trepitge ara Torrevella s'adonará aviat que aquella postal no sols està esguerrada, sinó també reciclada. Ni el port, ni les salines... Gairebé ni els pescadors, no són fàcils de trobar. Encara menys les portes obertes del nucli vell, ni els vells als balancins. La plaça del poble avui l'ocupa un centre comercial, l'antic teatre –protegit pel valor històric– ha mutat en teatre de disseny, i el port, pobre port, el venen a trossos per a iots esportius.

La graciosa cantarella de l'"apartamento en Torrevieja, Alicante", en té part de culpa. Van ser els primers habitatges de dubtosa qualitat adreçats als turistes, gent que hi anava a l'agost i que va convertir-se, segons alguns, en "els visitants de les tres P: platja, passeig i pipes". Els afortunats concursants avui pateixen –com a autèntics *sofridores*– una panoràmica farcida de ciment. Poc resta, doncs, del cap Cervera i les seues caletes.

El flux de diner negre va començar a agafar volada aleshores. En obrir la porta de casa, els saliners de tota la vida es trobaven 50 milions de pessetes i unes claus per a mudar-se a un altre pis de franc. De 16.000 habitants el 1988, Torrevella ha passat a tenir-ne més de 92.000, el 2008, entre els quals una colònia russa i ex-russa no gens negligible, un submon de què ningú no vol parlar. Joves ucraïnesos amb 25 anys i un Mercedes últim model, per exemple.

Però ja ho va dir un dia l'alcalde del municipi, Pedro Ángel Hernández Ma-

El petit poble de pescadors que era Torrevella és avui, vint anys després, una urbs immensa on han arrelat la màfia, construccions il·legals de tota mena i la sensació que els polítics ho són per lucre personal. Pedro Hernández Mateo, l'alcalde que hi ha governat tot aquest temps, és imputat per la justícia.

EL TEMPS

L'accés al municipi de Torrevella sol atapeir-se de cotxes. El municipi ha crescut de manera desaforada: dels 16.000 habitants del 1988 s'ha passat a vora 100.000, només en vint anys.

teo, que governa còmodament de fa, ves per on, 20 anys. Aquesta legislatura, per exemple, el seu partit, el PP, té 14 regidors, 7 el PSPV-PSOE, 2 Esquerra Unida i 2 més els Verds. “Els diners són bons, vinguen d’on vinguen.”

Tant se val que Hernández Mateo haja estat imputat per la justícia amb motiu d’un presumpte delictes de tràfic d’influències, informació privilegiada i uns altres relacionats amb l’administració pública. L’alcalde, l’any passat, va reva-lidar el càrrec i fins i tot va obtenir acta de diputat a les Corts valencianes, cosa que el converteix en aforat i que alenteix el seu procés judicial, ja que ara passa a dependre del molt saturat Tribunal Superior.

No importen, per tant, els comptes pendents d’Hernández Mateo amb la dona de la balança. Amb 11.800 vots –sobre una població de vora 100.000– en té prou per a fer seua l’alcaldia. L’abstenció és elevadíssima, i una de les explicacions la fa avinent el professor de secundària Vicente Henarejos, regidor d’Esquerra Unida de fa dos mesos: “En entrar a classe l’endemà de prendre possessió de l’acta, alguns alumnes van felicitar-me dient-me que quina sort que tenia, que ara em folraria!” El seu company de grup i portaveu, José Manuel Martínez Andreu, diu que això passa perquè “a Torrevella vivim sota un sistema medieval, i la gent, quan vota, s’estima més fer-ho per qui ja és ric, tot pensant que no robarà mai tant”. “Hi ha regidors del govern que en ben poc temps han millorat de manera notable el seu nivell de vida, i això la gent ho percep, fa que dubten de la democràcia”, rebla.

El cas ‘Hernández Mateo’. El 2000, l’alcalde de Torrevella va adquirir 18,3 hectàrees de terreny rústic a Almoradí – governada pel seu bon amic del PP, Àngel Hurtado– en canvi de 180.000 euros. La part venedora, Giménez Cañizares, SL, és una promotora habitual a Torrevella. L’alcalde, no arriba a dos anys després, ven el terreny per 5,4 milions d’euros: ho fa al grup d’empreses Edén del Mar, una urbanitzadora usual a la ciutat. Esquerra Unida, que té accés a la informació, ho denuncia el 14 d’abril del 2005. Edén del Mar ja havia rebut un tracte amable de part d’Hernández Mateo, a través de diverses requalificacions.

Vicente Henarejos i José Manuel Martínez Andreu són els regidors d’Esquerra Unida a Torrevella. Aquest partit duagué al fiscal anticorrupció les sospites que han convertit l’alcalde en imputat.

“Els alcaldes cometem errades quan signem convenis urbanístics”, ha dit en alguna ocasió el batlle de Torrevella, amb uns altres episodis foscos oberts, com ara l’acord a què arribà amb un constructor que posseïa 800.000 metres quadrats al municipi: aquest li’n va regalar 100.000 per fer-hi un hospital públic –de gestió privada– amb el compromís –escrit– que l’Ajuntament li requalificaria els 700.000 metres restants per a fer-los urbanitzables. Si no arriba aquesta requalificació, el consistori abonarà 3 milions d’euros com a compensació. El pacte prové de la primera època d’alcalde d’Hernández Mateo. El síndic de comptes ha informat que el procediment és il·legal, i que en realitat caldria haver fet una expropiació.

El síndic també ha alertat amb uns altres motius, l’Ajuntament: al 2004, per exemple, la fiscalització de vuit permutes dutes a terme per Mateo va saldar-se amb vuit infraccions. “Ha perdut l’erari públic”, venia a dir l’informe. “Si el síndic analitzara totes les permutes fetes per l’alcalde els 20 anys que acumula al poder, ens en fariem creus”, apunta Martínez Andreu. “L’alcalde de Bigastre –diu–, al seu costat, és un principiant.”

Andreu troba, també, que “el cas *Catral* és una desena part del que passa ací o a Oriola: ací hem vist parcel·les destinades a ús docent que de colp i volta passen a dedicar-se a un hotel de vuit plantes, centre comercial i aparcament, sense cap queixa de part dels expropiats per a fer-hi el col·legi”. El rumor que els malletins viatgen a la velocitat de la llum és ben estès, a la població. Els constructors menys afins no critiquen les adjudicacions als predilectes, no siga cas que no els caiguen ni les molletes, i són pocs els qui volen exhibir-se al costat dels regidors de l’oposició més bel·ligerants: alguns fins i tot els animen a plegar, però uns altres, en canvi, són capaços d’aportar informació sospitosa en un ascensor.

“Molts voten PP per la seguretat ciutadana, però també hi ha força amiguisme: hi ha paletes sense el graduat escolar que cobren més que un catedràtic... Tenim el doble d’habitatges que Elx, amb la meitat de població, és allò d’*agafa els diners i corre*”, observa Vicente Henarejos.

Francesc Camps, en una visita recent, va deixar-ho clar: “Torrevella és l’exemple de ciutat que ha crescut bé”. La frase evocava la que Mariano Rajoy ha dedicat a Carlos Fabra: “Un ciutadà exemplar.”